

Arrest

nr. 239 643 van 13 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. DE METS
Louizalaan 99
1050 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. DE METS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 15 mei 2019 België is binnengekomen, diende op 16 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker is in het bezit van een Somalisch paspoort, uitgegeven op 1 november 2015 te Abu Dhabi. Dit paspoort bevat een verblijfsvergunning voor de Verenigde Arabische Emiraten, geldig van 23 december 2015 tot 22 december 2017 en van 26 december 2017 tot 25 december 2018. Daarnaast bevat het paspoort een toeristenvisum (type C), geldig 25 mei 2018 tot 9 juli 2018, waarmee verzoeker op 31 mei 2018 naar Italië is gereisd.

Verzoeker heeft een Italiaans reispaspoort van zijn echtgenote voorgelegd, afgegeven op 20 september 2019, waarin wordt vermeld dat zij er de vluchtelingenstatus heeft.

1.2. Op 30 januari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 3 februari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 16/05/2019
Overdracht CGVS: 29/07/2019*

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS op 18 november 2019 van 9u tot 12u27, bijgestaan door een tolk die de Somalische taal machtig is. Uw advocaat, meester Van Doren loco meester Verhaegen, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit, bent u afkomstig uit Baidoa gelegen in het gelijknamige district in de provincie Bay en maakt u deel uit van de minderheidsclan Bajamal. U bent gehuwd en heeft vijf kinderen.

In 1967, toen u 15 jaar was, verhuisde u naar Mogadishu om er te gaan studeren. U behaalde een diploma in de geografie. U verliet Mogadishu in 1979 om een postgraduaat te behalen in Pisa, Italië. Daar verbleef u 18 maanden. Vervolgens verhuisde u in 1981 naar Abu Dhabi in de Verenigde Arabische Emiraten om er na uw studies werk te gaan zoeken. U deed eerst allerlei jobs en in 1986 begon u er voor het leger te werken als ingenieur. Dit werk deed u tot in 2013. In 2008 werd u, samen met een vriend, ook aandeelhouder van een winkel, maar deze ging failliet in 2013 doordat uw vriend het geld stal. Daarop vluchtte hij naar Mogadishu, Somalië. U diende een klacht in te Abu Dhabi en daarop belde hij u en dreigde hij ermee u te vermoorden indien u ook naar Mogadishu zou terugkeren. U stelt dat u echter niet kan terugkeren naar Mogadishu omdat u dan ofwel met de overheid zou moeten werken ofwel met Al-Shabaab. Tevens vreest u voor uw leven door die man. Daarenboven vreest u ook dat u zakat zou moeten betalen aan Al-Shabaab, aangezien ze dit ook aan enkele leden van uw familie die zich nog in Somalië bevonden hadden gevraagd.

U verliet Abu Dhabi op 30.05.2018 en reisde via Italië door naar Nederland. Daar verbleef u een maand. Vervolgens keerde u terug naar Italië aangezien uw vrouw er asiel had aangevraagd. Na 8 maanden verliet u Italië en op 15.05.2019 kwam u aan in België. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) op 16.05.2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: documenten betreffende uw rechtszaak in Abu Dhabi (kopie van de cheques die u investeerde, bewijs van de echtheid van de cheques, vonnis van de rechtbank, brief van de politie aan de bank betreffende de echtheid van de cheques, brief van de bank ter bevestiging van de echtheid van de cheques, brief van de rechtbank aan de man die u bestal, brief van uw advocaat aan de rechtbank dat hij in uw naam spreekt tijdens de rechtszaak); documenten betreffende de inschrijving van uw winkel in Abu Dhabi (licentie van uw winkel, inschrijving bij de Kamer van Koophandel); foto's van uw vriend die uw geld stal; foto's van familieleden die het slachtoffer werden van Al-Shabaab; krantenartikels over uw familieleden die het slachtoffer werden van Al-Shabaab; uw Somalische huwelijksakte; de verblijfsvergunningen van uw familieleden in Europa; documenten betreffende uw tewerkstelling bij het leger in Abu Dhabi (toegangsbadge tot de militaire basis in de Verenigde Arabische Emiraten, bedankingsbrief aan u gericht van de chef van de luchtbasis, certificate of recognition, certificaat van uw werk voor het Amerikaanse leger); uw diploma's (een certificaat van uw studies aan de National University of Somalia, de erkenning van uw diploma in de Verenigde Arabische Emiraten, een attest van uw postgraduaat in Italië); uw Somalisch paspoort; het Somalisch paspoort van de man die uw geld stal.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u Somalië in 1979 hebt verlaten om een reden die gelinkt kan worden aan de Vluchtelingenconventie. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”. Gevraagd waarom u Somalië in 1979 verliet, antwoordt u immers dat u ging studeren in Pisa, Italië (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd.18.11.2019, p.3-4) gezien u een studiebeurs had (zie CGVS, p.11). Na afronding van uw opleiding in Italië ging u vervolgens naar de Verenigde Arabische Emiraten om werk te gaan zoeken gezien de golfstaten toen olie hadden ontdekt (zie CGVS, p.12-13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u Somalië hebt verlaten wegens een reden die gelinkt kan worden aan uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Wat betreft de redenen waarom u op heden niet terug kan naar Somalië, is het treffend dat u in eerste instantie niet naar persoonlijke problemen, maar naar de algemene situatie in het land en de problemen van uw familieleden met Al-Shabaab verwijst. Zo stelt u dat u in Abu Dhabi hoorde dat Al-Shabaab belastingen – zakat – int van de inwoners en dus ook van uw familieleden (zie CGVS, p.16-17). Ook stelt u dat één van uw broers werd vermoord door Al-Shabaab omdat hij als vertaler werkte op de Amerikaanse ambassade, dat een neef van u werd vermoord omdat hij zich naar de overheidskantoren begaf en dat uw andere neef gewond raakte in een aanslag op hem doordat hij als journalist werkte (zie CGVS, p.16-17). Tevens raakte uw andere broer ook gewond en invalide na een aanslag van Al-Shabaab op zijn winkel doordat hij weigerde zakat te betalen (zie CGVS, p.23). U bevond zich ten tijde van deze incidenten echter niet in Somalië en bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd als gevolg van de door u vermelde problemen van uw familieleden. Vervolgens gevraagd waarom u persoonlijk niet naar Somalië kan terugkeren, verwijst u opnieuw naar deze incidenten en stelt u vervolgens dat u 67 jaar oud bent en dat u graag naar Mogadishu zou gaan om les te geven aan de nieuwe ingenieurs (zie CGVS, p.17). Tevens stelt u dat als het van u afhing, u niet naar Europa zou zijn gekomen. Daar voegt u nog aan toe dat uw leven bij terugkeer in gevaar zou zijn en dat uw vrouw oud is en in Europa zal moeten blijven (ibid.).

Nogmaals gevraagd waarom u persoonlijk niet kan terugkeren naar Somalië stelt u uiteindelijk toch dat een voormalige vriend uw geld stal in de Verenigde Arabische Emiraten en u zou vermoorden indien u terugkeert naar Mogadishu (zie CGVS, p.20). Deze man keerde na de diefstal terug naar Mogadishu en dreigde u te vermoorden indien u ook terug naar daar zou keren (zie CGVS, p.19). Het is vreemd dat u deze feiten niet meteen aanhaalt wanneer u wordt gevraagd wanneer u wordt gevraagd waarom u niet naar Somalië kan terugkeren. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u zelf al eerder en spontaan zou hebben vermeld indien u vreest dat uw leven in Mogadishu bedreigd is wegens dit probleem. Bovendien wordt opgemerkt te worden dat deze feiten dateren uit 2013 (zie CGVS, p.20) en dat hij u ook slechts tweemaal bedreigde in datzelfde jaar. De eerste keer belde hij u op met de mededeling dat hij u zou vermoorden in geval van terugkeer naar Mogadishu (ibid.). Dit telefoontje dateert echter al van 2013 nadat u een rechtszaak tegen hem was gestart in de Verenigde Arabische Emiraten (ibid.). De tweede bedreiging ontving u eveneens in 2013 via een kennis die u en uw voormalige vriend gemeenschappelijk hebben nadat u naar de rechtbank ging (zie CGVS, p.21). Hij meldde opnieuw dat die man u zou vermoorden in geval van terugkeer naar Mogadishu (ibid.). Nadien heeft u echter geen nieuwe bedreigingen meer ontvangen, noch iets van die man gehoord (ibid.). Gevraagd waarom hij u dan na zes jaar toch nog steeds zou willen vermoorden, antwoordt u enkel vaagweg dat u het gedrag van Somaliërs kent en dat dat is hoe het in Somalië gebeurt (ibid.). U maakt echter in concreto niet aannemelijk dat uw vrees ten aanzien van deze man nog actueel is.

Voorts vreest u dat u bij terugkeer zakat aan Al-Shabaab zal moeten betalen, gezien ze dit reeds aan uw familie in Mogadishu vroegen (zie CGVS, p.20,22). Het loutere feit dat uw familie zakat moest betalen, wil echter niet zeggen dat u daar ook het slachtoffer van zal worden. Uzelf werd immers nooit gevraagd om zakat te betalen aan Al-Shabaab, waardoor deze vrees louter hypothetisch is (zie CGVS, p.20). U stelt dan vervolgens ook dat u de zakat niet wil betalen aan Al-Shabaab omdat u hen niet wil steunen (zie CGVS, p.18). Nochtans betaalde uw familie in Somalië de zakat aan Al-Shabaab met behulp van geld dat u hen opstuurde vanuit de Verenigde Arabische Emiraten (zie CGVS, p.22).

Wat betreft uw verklaringen dat u als lid van een minderheidsclan wordt gediscrimineerd, wordt opgemerkt dat, wanneer u wordt gevraagd of uzelf ooit gediscrimineerd werd, u enkel stelt dat leden van uw clan niet mochten gaan studeren en dat u de overheid moet betalen om zaken gedaan te krijgen (zie CGVS, p.6). Ook moet u betalen voor gezondheidszorg, opleiding en als u iets nodig heeft van de overheid. Gevraagd naar problemen die u persoonlijk ondervond door het behoren tot een minderheidsclan, antwoordt u dat u de problemen had die alle clanleden hadden zoals geen volledige rechten hebben (CGVS, p.7). Wanneer er opnieuw gevraagd wordt om specifiek te zijn en persoonlijke discriminatie te vertellen, stelt u opnieuw dat u gediscrimineerd werd in verband met de studiebeurzen en dat het moeilijk was om naar de universiteit te gaan gezien jullie geen rechten hadden (ibid.). Nochtans heeft u wel een diploma behaald aan de universiteit van Mogadishu en kon u met een studiebeurs ook een jaar in Italië studeren (zie CGVS, p.5). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat de discriminatie die u hebt meegemaakt voldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Ten slotte wordt uw nood aan bescherming verder ondermijnd door uw verklaringen dat u na uw vertrek uit de Verenigde Arabische Emiraten eerst via Italië naar Nederland reisde, waar u een maand verbleef. U diende hier echter geen verzoek tot internationale bescherming in (zie verklaringen DVZ dd. 23.07.2019, p.12). Nochtans verblijft het merendeel van uw kinderen in Nederland en diende uw vrouw daar ook een verzoek tot internationale bescherming in (zie CGVS, p.8,15). Vervolgens verbleef u ook nog acht maanden in Italië (zie verklaringen DVZ, p.12). Hier diende u evenmin een verzoek tot internationale bescherming in, aangezien u Italië goed kent en ze er ouderen niet helpen (zie CGVS, p.15). Nochtans diende uw vrouw er wel een verzoek tot internationale bescherming in en verkreeg ze er ook een vluchtelingenstatus (ibid.). Uw weigering om in beide EU-landen een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, ondermijnt bijgevolg uw nood aan bescherming in grote mate.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Betreffende de door u neergelegde Somalische paspoorten van uzelf en de man die u bestal en uw Somalische huwelijksakte dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder paspoorten en huwelijksaktes, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde paspoorten en huwelijksakte op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. Bovendien bevatten ze enkel informatie omtrent de identiteit en de nationaliteit van uzelf en A. M. G., gegevens die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan. De documenten in verband met de diefstal en de daaropvolgende rechtszaak in Abu Dhabi (kopie van de cheques die u investeerde, bewijs van de echtheid van de cheques, vonnis van de rechtbank, brief van de politie aan de bank betreffende de echtheid van de cheques, brief van de bank ter bevestiging van de echtheid van de cheques, brief van de rechtbank aan de man die u bestal, brief van uw advocaat aan de rechtbank dat hij in uw naam spreekt tijdens de rechtszaak), bevestigen enkel dat die man effectief geld van u stal, maar staven uw verklaringen niet dat hij u daarom zou bedreigen in Somalië. De documenten in verband met de inschrijving van uw winkel in Abu Dhabi (licentie van uw winkel, inschrijving bij de Kamer van Koophandel) bevestigen enkel dat u er een winkel had, hetgeen niet ter discussie staat in deze beslissing. De documenten betreffende uw tewerkstelling in Abu Dhabi (toegangsbadge tot de militaire basis in de Verenigde Arabische Emiraten, bedankingsbrief aan u gericht van de chef van de luchtbasis, certificate of recognition, certificaat van uw werk voor het Amerikaanse leger) bevestigen enkel dat u er werkte, wat evenmin wordt betwist in deze beslissing. Wat betreft de foto's die u neerlegt van uw familieleden die het slachtoffer werden van Al-Shabaab en van de man die uw geld stal, wordt opgemerkt dat uit deze foto's niets kan worden afgeleid over de identiteit van de persoon die erop staat afgebeeld of wat hun eventuele verwantschap met u is. Uit de artikels die u voorlegt in verband met uw familie kan niet worden afgeleid

dat u zelf een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. De kopies van verblijfsvergunningen van uw familieleden in Europa tonen enkel aan dat u in Europa familieleden en verwanten hebt, hetgeen in deze beslissing evenmin dadelijk ter discussie staat. De documenten met betrekking tot uw opleiding (een certificaat van uw studies aan de National University of Somalia, de erkenning van uw diploma in de Verenigde Arabische Emiraten, een attest van uw postgraduaat in Italië) bewijzen dan weer enkel dat u in Somalië en Italië hebt gestudeerd en diploma's hebt behaald en dat u uw diploma in de Verenigde Arabische Emiraten liet erkennen, hetgeen in deze beslissing evenmin wordt betwist.

Tevens ontving het CGVS enkele opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud (ontvangen op dd. 02.12.2019). Er wordt in de eerste plaats een correctie doorgegeven betreffende een naam die u doorgaf en vervolgens wordt er ook een typefout rechtgezet. Deze correcties worden echter niet betwist in deze beslissing en veranderen bijgevolg niets aan bovenstaande vaststellingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-mogadishu-2> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuiden Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld. U hebt er gewoond vanaf uw vijftiende tot u Somalië in 1979 verliet (zie CGVS, p.9 en 10). U studeerde er aan de universiteit (zie CGVS, p.5) en u bent er gehuwd met uw echtgenote (zie CGVS, p.8). Uw vier oudste kinderen zijn er tevens geboren (zie verklaring DVZ dd. 23.07.2019, punt 29).

Tevens beschikt u er op heden over een netwerk in uw hoofde. Uw twee broers en uw zussen wonen er, met wie u nog steeds contact onderhoudt (zie CGVS, p.12), en u heeft er ook nog contact met enkele

collega's van de universiteit van Mogadishu (zie CGVS, p.12). Uw schoonbroers werken er als makelaar en handelaar in land (ibid.).

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In de onderzochte periode wordt Mogadishu getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door morteraanvallen. Al Shabaab blijft de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad. De aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij overheidsfunctionarissen en bij personeel van internationale organisaties. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen melden dat al Shabaab haar acties verhoogt in Mogadishu als reactie op de stijging van het aantal drone-aanvallen op al Shabaab-doelwitten in de rurale gebieden. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Burgers zijn in het algemeen geen doelwitten, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Het geweld door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) is afgenomen in de hoofdstad. Zo zou er slechts sprake zijn van één geregistreerd incident dat wordt toegeschreven aan ISS. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab (en ISS) zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur door geweld tussen de verschillende strijdende partijen in de stad. In vergelijking met de incidenten in 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) in deze verslagperiode gedaald.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere

heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra telt. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeren voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift ontwikkelt twee middelen als volgt:

"A. Middel 1: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, alsook de aan het Commissariaat-generaal opgelegde formele motiveringsplicht door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"

1. Algemeen

[theoretische uiteenzetting en stelling dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn]

2. Toepassing in casu

(i) Bestreden beslissing

42. Het Commissariaat-generaal verantwoordt zijn negatieve beslissing op basis van verschillende motieven waarvan verzoeker aanvoert dat ze feitelijk en/of juridisch onjuist zijn en de bestreden beslissing dus onmogelijk voldoende kunnen dragen. In dit randnummer worden eerst de verschillende elementen opgesomd. Vervolgens op elk van deze elementen verder ingegaan.

1. Het Commissariaat-generaal stelt dat de discriminatie die verzoeker als lid van een minderheidsclan heeft meegemaakt niet voldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

2. Het Commissariaat-generaal tracht de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker onderuit te halen door te verzoeker te verwijten pas in tweede instantie te hebben gewezen op de persoonlijke doodsbedreigingen van zijn ex-partner, en in eerste instantie slechts de algemene situatie in Somalië en de relaties met Al Shabaab te hebben aangehaald (stuk 1, p. 2-3).

3. Vervolgens stelt het CGVS dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat verzoeker specifiek zou worden geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden door een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, noch zou het CGVS over elementen beschikken die erop wijzen dat erin hoofde van verzoeker sprake is van omstandigheden die in hoofde van verzoeker wijzen op een verhoogd risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld (stuk 1, p. 3).

(ii) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht door het Commissariaat-generaal

43. Het eerste betwiste argument van het Commissariaat-generaal ter weigering van de asielaanvraag van verzoeker kan door Uw raad onmogelijk worden bijgetreden. Het Commissariaat-generaal gaat wel erg lichtjes over de door verzoeker ondergane discriminatie, die volgens het CGVS bezwaarlijk "voldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming". Het Commissariaat-generaal stelt dat verzoeker, wanneer gevraagd naar deze discriminatie, "enkel stelt dat leden van [zijn] clan niet mochten gaan studeren en dat [hij] de overheid moest betalen voor gezondheidszorg, opleiding en als [hij] iets nodig heeft van de overheid". Het CGVS verwijt verzoeker dat wanneer hem wordt gevraagd naar persoonlijke problemen die verzoeker heeft ervaren door zijn lidmaatschap van de minderheidsclan, verzoeker louter verwijst naar problemen die "alle clanleden hadden zoals geen volledige rechten hebben" en door te verwijzen naar discriminatie inzake studiebeurzen en de moeilijkheid om naar de universiteit te kunnen gaan (stuk 1, p. 2-3).

44. Ten eerste kan worden opgemerkt het CGVS verzoeker lijkt te verwijten geen voldoende persoonlijke discriminatie aan te tonen. Daarbij gaat het Commissariaat-generaal eraan voorbij dat discriminatie op grond van het lidmaatschap van een bepaalde clan zich inherent uit in nadelen (in casu segregatie door verminderende rechten tenzij afkoopsommen worden betaald) die op alle clanleden wegen.

Dat verzoeker niet anders kan dan op de verminderde wijzen waarvan hij als lid van deze minderheidsgroepering tevens persoonlijk aan wordt onderworpen, kan hem niet kwalijk worden genomen. Het tegendeel zou het leerstuk inzake discriminatie of vervolging wegens lidmaatschap van een bepaalde sociale groep elk nut ontnemen. Ter ondersteuning daarvan dient enkel te worden verwezen naar artikel 48/3, §4, d), eerste gedachtestreepje van de Vreemdelingenwet:

een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (...)" (eigen onderlijning).

Het lijkt geen twijfel dat het behoren tot de Bajamal-clan, een minderheidsgroepering waartegen wordt gediscrimineerd, die herkenbaar is via een blekere huidskleur en geen bloedbanden heeft met andere Somalische clans onder het toepassingsgebied van deze bepaling valt.

45. Ten tweede schuift het CGVS het discriminatie-argument nagenoeg volledig terzijde door vast te stellen dat verzoeker met een studiebeurs een jaar naar Italië kon, waardoor bezwaarlijk kan worden vastgesteld dat de discriminatie voldoende zwaarwichtig kan zijn om als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie te kwalificeren of in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming.

Op dit punt dwaalt het Commissariaat-generaal. De studiebeurs waarnaar wordt verwezen is immers volledig vreemd aan enige inmenging vanwege de Somalische overheid, en dus aan enige mogelijkheid tot discriminatie. Daarvoor kan in de eerste plaats worden verwezen naar de verklaringen van verzoeker: "Waarom naar IT? Door die studiebeurs?"

De Italiaanse universiteit gaf opleidingen aan de assistent-lectors zodat ze later de job konden doen van de Italiaanse professors. De studiebeurs werd uitgegeven door de European Community Market. Toen, nu is dat de EU" (stuk 6, p. 11)

Uw Raad zal dit tevens kunnen vaststellen door een blik te werpen op het diploma dat verzoeker ingevolge zijn studie in Italië verkreeg (stuk 12.2), waarop te lezen staat dat enkel het Italiaans Ministerie van

Buitenlandse zaken en UNESCO in dit proces betrokken waren. Het valt dus op dat met geen woord gerept wordt van enige Somalische instelling of bestuurlijke overheid.

46. Het hoofdargument vanwege het CGVS om de discriminatie die verzoeker leed te minimaliseren en langs kant te schuiven, is aldus gesteund op een foutieve opvatting dat de Somalische overheid betrokken was in de uitreiking van deze studiebeurs, en van enige discriminatie in hoofde van verzoeker dus geen sprake was. Deze studiebeurs is echter enkel bekomen via een Italiaanse bevriende professor, het Italiaans Ministerie van Buitenlandse Zaken, UNESCO en de voorganger van de EU, zonder enige inmenging van de Somalische overheden.

Er moet dus worden vastgesteld dat de assumptie die voor het CGVS doorslaggevend lijkt te zijn in zijn twijfel omtrent de geloofwaardigheid van de aard en draagwijdte van de discriminatie die verzoeker en andere leden van zijn minderheidsclan dienden en dienen te ondergaan, feitelijk onjuist is. Uw Raad zal aldus moeten vaststellen dat er geen (afdoende) motivatie voorhanden is om rechtsgeldig tot het besluit te komen dat er bezwaarlijk "voldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming" (stuk 1, p. 3).

Nu deze laatste (onterechte) vaststelling een dragend motief was van het Commissariaat voor de negatieve beslissing, en dit zowel voor de weigering van de vluchtelingenstatus als de weigering van de subsidiaire bescherming, kan deze weigeringsbeslissing dus onmogelijk afdoende zijn gemotiveerd.

47. Bovendien en ten overvloede laat het CGVS volledig na te kijken naar de gevolgen die de discriminatie in hoofde van verzoeker zou hebben bij een (gedwongen) terugkeer naar Somalië. Er wordt verwezen naar de verklaringen van verzoeker inzake deze discriminatie bij het verhoor van het CGVS:

"U had niet echt discriminatie door uw clan?"

Er was discriminatie. Dat bevatte geen rechten als burger hebben"

Kan u specifieker zijn?

(...) We hadden geen rechten. Toen mijn vader stierf, kregen we geen pensioen van de overheid dat mijn vader normaal wel moest krijgen" (stuk 6, p. 7; eigen onderlijning)

"U bent dan toch naar de universiteit kunnen gaan?"

Als je naar de dokter gaat, zal niemand u helpen. Gezondheidszorg, opleiding, als u iets nodig heeft van de overheid moet u betalen" (stuk 6, p. 7; eigen onderlijning).

Zoals is het bovenstaand feitenrelaas werd vastgesteld, beschikt verzoeker op heden over geen financiële middelen. Bij een hypothetische terugkomst in Somalië moet hij voor het gebruik van gezondheidszorg of elke andere overheidsdienst afkoopsommen betalen, nu hij van deze minderheidsclan lid is. Gezien de leeftijd van verzoeker (verzoeker is 67 jaren oud. De gemiddelde levensverwachting van de Somaliër is 55 jaar¹¹, waardoor verzoeker dus ongetwijfeld behoort tot de hoogbejaarde klasse van Mogadishu), zal een beroep op deze gezondheidszorg ongetwijfeld nodig zijn (indien hij niet wordt vermoord door zijn ex-partner resp. Al Shabaab, zie daarover verder infra). Dat het CGVS met deze persoonlijke en zwaarwichtige gevolgen van de discriminatie die verzoeker als lid van deze minderheidsclan leidt op geen enkele wijze rekening te houden, geeft hij onmiskenbaar blijk van een onvoldoende afweging van de belangen, zoals vereist door het zorgvuldigheidsbeginsel.

48. Ten tweede tracht het Commissariaat-generaal geheel ten onrechte en zonder daarbij steun te vinden in het gehoorrelaas, gaten te schieten in de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker. Het dient te worden opgemerkt dat het CGVS daarbij bewoordingen gebruikt, die in het licht van het manifest tekort aan bewijs voor haar stellingen, enkel als laakbare en onnodige sfeerschepperij zijn te beschouwen: "Wat betreft de redenen waarom u op heden niet terug kan naar Somalië, is het treffend dat u in eerste instantie niet naar persoonlijke problemen, maar naar de algemene situatie van het land en de problemen van uw familieleden met Al-Shabaab verwijst (...)." (stuk 1, p. 2, eigen onderlijning).

Het Commissariaat-generaal gaat in de volgende alinea verder: "Nogmaals gevraagd waarom u persoonlijk niet kan terugkeren naar Somalië stelt u uiteindelijk toch dat een voormalige vriend uw geld stal in de Verenigde Arabische Emiraten en u zou vermoorden indien u terugkeert naar Mogadishu (...). Het is vreemd dat u deze feiten niet meteen aan haalt wanneer u wordt gevraagd wanneer u wordt gevraagd (sic) waarom u niet naar Somalië kan terugkeren. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat indien u vreest dat u zelf al eerder (sic) en spontaan zou hebben vermeld indien uw leven in Mogadishu bedreigd is wegens dit probleem (...)" (stuk 1, p. 2, eigen onderlijning).

Het is manifest onjuist dat verzoeker pas na daartoe meermaals te zijn over gevraagd, heeft gewezen op de bedreiging uitgaande van zijn ex-partner. Het volstaat daarvoor Uw Raad te wijzen op volgende passages uit de verschillende verhoren waaraan verzoeker bij het CGVS heeft deelgenomen.

Reeds bij de vragenlijst bedoeld ter voorbereiding van het navolgend gehoor en het onderzoek op het CGVS dd. 23 juli 2019 haalt verzoeker onmiddellijk de problematiek van zijn ex-partner aan als reden voor zijn bedreiging:

"4. Wat vreest u bij uw terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren?"

Ik vrees gedood te worden. Enerzijds Al Shabaab en anderzijds een man die mijn bezittingen heeft afgenomen" (zie stuk 7; eigen onderlijning).

Reeds in deze voorbereidende fase ging verzoeker uitgebreid in op de details van deze vrees:

"Wat is het tweede probleem dat u had?"

A. M. G. van Abgal - Waaysle, M. A. en ik hadden samen een winkel in Abu Dhabi (...). A. M. G. heeft het geld van de winkel genomen en is er mee naar Somalië gegaan. Hij heeft me ook met de dood bedreigd. Hij zei: Als ik [i.e. verzoeker] naar Mogadishu zou komen, als je een voet in Somalië zet, zal ik je doden. ' Ik heb een vonnis van de rechtbank dat hij mijn geld moet teruggeven (...). Om die reden bedreigde hij" (stuk 7).

Ook uit het relaas van het verhoor met het CGVS dd. 18 november 2019 zelf blijkt geenszins dat verzoeker slechts in ondergeschikte orde, na daartoe meermaals te zijn gevraagd, ingaat op de bedreigingen van zijn ex-partner.

Op verschillende momenten voor wordt ingegaan op de redenen waarom verzoeker niet naar Somalië kan terugkeren, ging verzoeker (uit eigen beweging) reeds in op de problematiek die aanleiding gaf tot de bedreigingen van zijn ex-partner. Zo brengt hij zelf foto's aan, die in het begin van het verhoor worden besproken en alwaar verzoeker reeds wijst op het feit dat deze ex-partner hem heeft besloten en vervolgens naar Somalië is gevlucht (stuk 6, p. 3). Ook wanneer wordt stilgestaan bij zijn verblijf in Abu Dhabi alludeerde verzoeker reeds op het feit dat hij niet naar Somalië kon terugkeren door deze bedreigingen:

"Had u toen nog een inkomen?"

Ja, van wat ik had gespaard. Ik kon niet teruggaan naar Somalië.

En van uw winkel?"

De winkel was failliet in 2013. De man stal het geld" (stuk 6, p. 15; eigen onderlijning)

Vervolgens werd aan verzoeker gevraagd een chronologisch overzicht te geven van zijn vertrek uit Somalië. Verzoeker citeert hieronder deze passage uit het verhoor waarop het CGVS alludeert om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te ondermijnen:

"We gaan nu praten over de redenen voor uw vertrek uit Somalië. Vertelt u mij in uw eigen woorden welke ervaringen ervoor gezorgd hebben dat u besloot uw land te verlaten. Probeer dit chronologisch en gedetailleerd te doen (...).

Laat me het uitleggen. Afgooie is onder controle van [Al Shabaab]. Ze vragen dagelijks geld aan de mensen. Dat noemen ze zakat. Ik hoorde over dergelijke problemen toen ik in Abu Dhabi was. Bijvoorbeeld aan mijn zus die in Antwerpen woont vroegen ze Zakat. Heel mijn familie had dergelijke problemen (...)"(stuk 6, p. 16-17, eigen onderlijning).

Het is evident dat de bedreigingen van zijn ex-partner niet aan de basis lagen van zijn vertrek uit Somalië, nu deze feiten zich pas voordeden nadat hij reeds lange tijd in Abu Dhabi was gevestigd.

Het is dus volkomen normaal en zelfs zorgvuldig dat verzoeker voor het beantwoorden van deze vraag (waarbij hem nota bene wordt verzocht chronologisch te werk te gaan), terugkeert naar de situatie in de regio waarvan hij afkomstig was en alwaar hij is geboren.

Onmiddellijk na deze vraag en het door verzoeker zorgvuldig gegeven antwoord, vroeg de ondervrager van het CGVS naar de historie omtrent de ex-partner, waarop verzoeker dan ook onmiddellijk antwoorde, verwijzend naar de eerdere momenten in het verhoor waar deze situatie reeds werd aangekaart:

"Kan u mij het verhaal van het geld vertellen? Wat is er juist gebeurd?"

Het is M. A. G. Hij behoort tot de Abgal clan, Waceysle. Hij woont in MOG en heeft mijn geld gestolen. Hij zei als je terugkomt naar SOM, naar MOG, ga ik u vermoorden (...)" (stuk 6, p. 17).

Pas ná deze vraag en het bijhorend antwoord werd een eerste keer expliciet gevraagd naar waarom exact verzoeker persoonlijk niet kan terugkeren naar Somalië. Ook de navolgende vragen en antwoorden spreken de stelling van het CGVS enkel tegen, zoals Uw Raad zal vaststellen uit onderstaand citaat, dat direct volgt op het hierboven geciteerd antwoord:

"Waarom exact kan u persoonlijk niet terugkeren naar SOM?"

Door de redenen die ik u net vertelde. Ik ben nu 67 jaar oud. Ik heb veel ervaring in de bouwsector en moet het checken van bouw materiaal. Ik zou graag in MOG blijven en de nieuwe ingenieurs leren over de bouwsector. Als u mijn mening vraagt, zou ik nu niet naar EU gekomen zijn, maar ik hen liever les geven. Waarom gaat dat niet?"

Mijn leven zal in gevaar zijn ('.../'(stuk 6, p.17; eigen onderlijning).

Met andere woorden verwees verzoeker duidelijk naar zowel de vooraf aangehaalde bedreiging die uitging van Al Shabaab als naar de daarvoor aangehaalde bedreiging die uitging van zijn expartner.

Hij heeft het immers over "redenen". Dit blijkt ten overvloede uit volgende vraag, alwaar verzoeker, terwijl de ondervrager zelf enkel verwijst naar Al Shabaab, op eigen initiatief verwijst naar de doodsb bedreigingen van zijn ex-partner:

"U vertelt over uw neef en broer. Maar waarom kan u persoonlijk niet terugkeren?"

Wat zijn uw persoonlijke problemen met [Al Shabaab]?"

Het probleem is dat als ik terugga naar Hamar, dan moet ik ofwel voor de overheid werken, ofwel [Al Shabaab] steunen. Ik wil [Al Shabaab] niet steunen. Het ander probleem is met M. A. Als ik terugga, zal mijn leven in gevaar zijn" (stuk 6, p. 17; eigen onderlijning).

Uit bovenstaande citaten blijkt duidelijk dat de door het CGVS aangehaalde redenen om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker -tevergeefs- onderuit te halen, niet ernstig zijn en allerm minst steun vinden in het gehoorverslag. Het Commissariaat-generaal toont door dergelijke argumentatie enkel aan dat hij werkelijk spijkers bij laag water diende te gaan zoeken teneinde zijn negatieve beslissing te motiveren.

49. Daarnaast is het voor verzoeker onbegrijpelijk dat het CGVS haar beslissing (mede) steunt op het feit dat de bedreigingen dateren van 2013, en sindsdien geen bevestiging van deze bedreiging werd geuit. Bovendien wordt opgemerkt te worden (sic) dat deze feiten dateren uit 2013 (...) en dat hij u ook slechts tweemaal bedreigde in datzelfde jaar (...). Van verzoeker kan immers niet redelijkerwijs worden verwacht dat hij de persoon van wie hij meermaals doodsb bedreigingen kreeg actief blijft opzoeken of zou bevragen naar de actualiteit van de geuite doodsb bedreigingen bij een gebeurlijk voornemen naar Mogadishu.

50. Ten slotte stelt het CGVS dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat verzoeker specifiek zou worden geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden door een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, noch zou het CGVS over elementen beschikken die erop wijzen dat erin hoofde van verzoeker sprake is van omstandigheden die in hoofde van verzoeker wijzen op een verhoogd risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, (stuk 1, p. 3).

Het Commissariaat-generaal baseert zich voor deze conclusie niet enkel op de motivatie die hierboven als onjuist en dus niet-pertinent werd aangeduid, maar lijkt tevens geen acht te slaan op het bewijs dat verzoeker wél reeds aanvoerde, zowel volgend uit de het relaas van het verhoor met het Commissariaat-generaal als uit de uitgebreide stukkenbundel waarin verzoeker voorzag.

51. Het CGVS gaat uitgebreid in op de veiligheidssituatie binnen Somalië en Mogadishu. De algemene conclusie van het CGVS is -terecht- dat "de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is", (stuk 1, p. 4 en p. 5). De complexiteit wordt mede aangetoond door het belangrijke en steeds in overweging te nemen feit dat, zoals het CGVS aanhaalt, "er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van de gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is" (stuk 1, p. 4).

Het Commissariaat-generaal wijst er -eveneens terecht- op "dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw moeten worden genomen om het reële risico voorzien in art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder (...) de doelwitten die de partijen in het conflict beogen (...), de mate waarin burgers slachtoffers zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land (...) te verlaten" (stuk 1, p. 4). Het CGVS laat echter na dit standpunt zelf toe te passen.

Het CGVS stelt vast dat "Al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten" (stuk 1, p. 5). Het CGVS stelt bovendien dat "verschillende bronnen melden dat Al Shabaab haar acties verhoogt in Mogadishu als reactie op de stijging van het aantal droneaanvallen op al Shabaab-doelwitten" (stuk 1, p.4).

Als dergelijke specifieke doelwitten wijst het Commissariaat-generaal o.m. op "overheidsgebouwen", "overheidsfunctionarissen", en "personen verbonden met de overheid", waarbij burgers "in het algemeen geen doelwitten zijn", maar "dat ook burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden" (stuk 1, p. 4). Het CGVS stelt eveneens, daarbij verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat "men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden" (stuk 1, p. 5).

Na te hebben vastgesteld dat "er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet" (stuk 1, p. 5), wat verzoeker betwist, erkent de Commissaris-generaal evenwel dat "de individuele situatie van de en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus" (stuk 1, p. 5).

52. Vervolgens ontkent verwerende partij plotsklaps elk bestaan van dergelijke persoonlijke omstandigheden met de loutere verwijzing dat verzoeker nalaat "het bewijs te leveren dat [hij] specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met [zijn] persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu" en dat het CGVS evenmin over elementen beschikt "die er op wijzen dat er in [zijn] hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat [verzoeker] een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld" (stuk 1, p. 5).

53. Met deze onbegrijpelijke vaststelling laat het CGVS manifest na acht te slaan op de feiten die volgen uit het verhoor en de door verzoeker aangereikte stukken, waaruit blijkt dat verzoeker niet enkel gezien zijn persoonlijke omstandigheden en de situatie waarin hij zich bevindt niet als een “gewone burger” kan worden beschouwd, maar dat hij manifest een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dat hij a fortiori slachtoffer dreigt te worden van niet-willekeurig geweld, te weten dat hij persoonlijk doelwit is van aanslagen op zijn leven door Al Shabaab én zijn ex-partner, waarbij de overheid van Somalië (in zoverre deze er al werkelijk is) niet enkel incapabel is hem tegen deze bedreigingen te beschermen, maar verzoeker bovendien actief discrimineert.

54. Zoals hierboven reeds aangehaald, bestaat de dreiging in hoofde van verzoeker uit twee entiteiten naast de discriminatie vanwege de Somalische overheid zelf: Al Shabaab, enerzijds, en M. A. G., zijn ex-partner, anderzijds. Verzoeker verwijst naar het hierboven aangehaald feitenrelaas en de stukken waarnaar aldaar werd verwezen, om deze dreiging concreet te maken. Hieronder gaat enkel een samenvatting van de belangrijkste aldaar gemaakte vaststellingen.

1. Verzoeker heeft gerechtvaardigde redenen om te geloven dat Al Shabaab hem persoonlijk als doelwit zal markeren:

- a. Verzoeker was tijdens de jaren waarin hij in Abu Dhabi verbleef, openlijk negatief ten aanzien van Al Shabaab (stuk 6, p. 22);
- b. Verzoeker was gedurende een significante periode van zijn legerdienst werkzaam voor de sectie van het leger van de VAE die werkzaam was voor de Amerikaanse luchtmacht (stuk 6, p. 25 en stukken 13.3-13.4);
- c. Het netwerk van Al Shabaab strekt zich uit tot de expats in de Verenigde Arabische Emiraten, waardoor (secties van) Al Shabaab van bovenstaande feiten ongetwijfeld in kennis zijn;
- d. Gezien verzoeker deel uitmaakt van een minderheidsclan zal de Somalische overheid (voor zover deze überhaupt aanwezig en capabel tot bescherming is), nog minder dan gemiddeld geneigd zijn verzoekster te beschermen tegen deze dreiging.

2. Verzoekster heeft gerechtvaardigde redenen om te geloven dat de persoonlijke bedreigingen vanwege M. A. G. zijn ex-partner nog actueel zijn en dat hij deze ten uitvoer zal brengen;

- a. M. A. G. heeft een vrees dat verzoeker bij terugkeer naar Mogadishu het door hem gestolen geld zal teruggeisen, resp. zelf M. A. G. zou vermoorden (stuk 6, p. 20);
- b. M. A. G. is werkzaam in de luchthaven van Mogadishu, en beschikt aldaar dus over een netwerk waardoor hij snel in kennis zou worden gesteld van de aanwezigheid van verzoeker (stuk 6, p. 20-21);
- c. M. G. is lid van een meerderheidsclan, terwijl verzoeker lid is van een minderheidsclan, waardoor de Somalische overheid (voor zover deze überhaupt aanwezig en capabel tot bescherming is), nog minder geneigd zal zijn om verzoeker te beschermen (stuk 6, p. 22);

3. Nog los van deze concrete dreigingen van niet-willekeurig geweld, gaat het CGVS volledig voorbij aan de door verzoeker aangebrachte elementen die ervoor zorgen dat hij geenszins als een “normale burger” kan worden beschouwd, waarvan men “redelijkerwijs (...) kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden” (stuk 1, p. 5). Integendeel, de door verzoeker aangehaalde elementen wijzen enkel op het feit dat er gezien zijn specifieke situatie en wegens persoonlijke omstandigheden op hem een significant hoger risico rust om slachtofferte worden van willekeurig geweld.

- a. Verzoeker beschikt op dit ogenblik over geen gelden;
- b. Gezien zijn leeftijd zal hij binnenkort beroep moeten doen op de gezondheidszorg in Somalië;
- c. Gezien zijn lidmaatschap bij een minderheidsclan, zal verzoeker voor deze gezondheidszorg meer dan gemiddeld moeten betalen (stuk 6, p. 7);
- d. Daardoor moet verzoeker aldus een inkomen bekomen;
- e. Eveneens gezien zijn leeftijd zal geen enkel privaat bedrijf hem aannemen, en dient hij aldus terug te vallen op een lesgevende job (stuk 6, p. 17);
- f. Gezien het feit dat een dergelijke job enkel kan worden bekomen bij de overheid, zal hij zodoende meer dan gemiddeld overheidsgebouwen moeten frequenteren, wat op zich al een verhoogd risico op aanslagen in zijn hoofde uitmaakt, gezien van hem niet kan worden verwacht dat hij overheidsgebouwen (die specifieke doelwitten van Al Shabaab zijn) kan vermijden;
- g. Gezien het feit dat verzoeker, eens een lesgevend job als lesgever werd bekomen, werkzaam zal zijn in een scholaire instelling, die per definitie zal doorgaan in een overheidsgebouw waar hij dus continu aanwezig dient te zijn, is er per definitie meer dan gemiddeld een risico om slachtofferte worden van het willekeurig geweld van Al Shabaab.

55. Door manifest en onbegrijpelijk na te laten acht te slaan op deze elementen, die nochtans in het verhoor van 18 november 2019 uitgebreid aan bod zijn gekomen, en die in verschillende stukken worden aangetoond en verduidelijkt, motiveert het Commissariaat-generaal de vaststelling dat dat verzoeker nalaat "het bewijs te leveren dat [hij] specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met [zijn] persoonlijke omstandigheden, door een reël risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu" en dat het CGVS evenmin over elementen beschikt "die er op wijzen dat er in [zijn] hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat [verzoeker] een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld" (stuk 1, p. 5) hoegenaamd niet, en is van enige belangenafweging allerminst sprake.

(iii) Conclusie

56. Het asielrelaas van verzoeker kan, gelet op het voorgaande, onmogelijk als ongeloofwaardig worden beschouwd. Deze motivering van de bestreden beslissing kan bijgevolg niet worden aangehaald als deugdelijke motivering om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te ontfangen.

57. Uit het voorgaande blijkt bovendien dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, gelet op de daarin voorkomende inconsistenties en de onduidelijk of onjuiste voorstellingen van de verklaringen gedaan door verzoeker, niet berusten op een correcte feitenvinding, een zorgvuldige voorbereiding en een evenwichtige belangenafweging, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker is dan ook van mening dat de door het Commissariaat-generaal aangevoerde motieven de bestreden beslissing niet kunnen dragen en dat daardoor de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

58. De bestreden beslissing schendt daarom de in het middel vermelde bepalingen.

B. Middel 2: Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

59. Er zijn wel degelijk voldoende elementen op basis waarvan in hoofde van verzoeker kan worden besloten tot het bestaan van (i) een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of (ii) van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

(i) Verzoeker voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Vluchtelingenconventie

60. Met het oog op de erkenning als vluchteling, dient te worden onderzocht of erin hoofde van de kandidaat-vluchteling een gegronde vrees voor vervolging bestaat omwille van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, en die de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. De kandidaat-vluchteling dient zich eveneens te bevinden buiten het grondgebied van de staat waarvan hij de nationaliteit heeft.

a) Toepassing

61. Gegronde vrees voor vervolging. Vooreerst is sprake van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie door de discriminatie die verzoeker als lid van een minderheidsclan dient te ondergaan. Zoals hierboven uitgebreid aangehaald, is immers sprake van wettelijke en administratieve discriminatie die op zichzelf discriminerend zijn, minstens discriminerend worden uitgevoerd. Bovendien kan de draagwijdte en de gevolgen van deze discriminatie, in het bijzonder gelet op de hoge leeftijd van verzoeker en zijn nakende nood op de gezondheidszorg, niet onderschat worden.

Omwille van zijn lidmaatschap van een sociale groep. Bovenstaande discriminatie is louter en alleen het gevolg van zijn lidmaatschap van de Bajamal-clan, een minderheidsgroepering zonder bloedbanden met andere Somalische clans, oorspronkelijk afkomstig van het Arabisch schiereiland en herkenbaar door hun lichtere huidskleur.

62. Gegronde vrees voor vervolging. In elk geval toont verzoeker in het feitenrelaas aan dat er in zijn hoofde een gerechtvaardigde vrees bestaat te worden vermoord door niet-statelijke actoren.

Gezien hij lid is van een minderheidsclan, zal de Somalische overheid (in zoverre deze überhaupt capabel is om bescherming te bieden), geen ontradende of beschermende initiatieven nemen.

Omwille van zijn politieke overtuiging. Uit het feitenrelaas volgt eveneens dat de gerechtvaardigde vrees van verzoeker om door Al Shabaab te worden vermoord o.m. voortvloeit uit zijn politieke overtuiging niet te willen bijdragen aan deze terroristische organisatie. Meer bepaald vloeit deze gerechtvaardigde vrees voort uit zijn openlijke negatieve stellingnames tegen deze organisatie, door zijn openlijke collaboratie met

het Amerikaanse leger en zijn -terechte- weigering om bij terugkomst zakat te betalen en zodoende Al Shabaab van middelen te voorzien.

63. Verzoeker bezit de Somalische nationaliteit en bevindt zich op heden in België.

64. Bovendien kan verzoeker niet de bescherming inroepen van de Somalische overheid of van de politionele diensten die actief zouden zijn in Mogadishu of omstreken. Zoals verzoeker reeds heeft benadrukt zorgt het feit dat hij lid is van een minderheidsclan ervoor dat, voor zover er überhaupt sprake is van een capabele overheid in Mogadishu, hem geen bescherming zou worden geboden.

65. Aangezien de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, wat niet redelijkerwijze kan worden betwist gelet op de hiervoor uiteengezette redenen, toont verzoeker voldoende aan dat hij de hoedanigheid van vluchteling bezit. Verzoeker maakt het namelijk redelijkerwijze aannemelijk dat hij persoonlijk zal worden vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Voor verzoeker bestond bovendien geen intern vluchtalternatief, aangezien Mogadishu zowat de enige plek in Somalië is waar de veiligheidssituatie louter "ernstig, complex en problematisch" is (stuk 1, p. 4). Op andere plaatsen, waaronder Afgooye en Baidoa, waarvan verzoeker afkomstig is, is Al Shabaab, indien niet de controlerende overheid, minstens veel actiever.

66. Verzoeker meent dan ook dat hij recht heeft op de vluchtelingenstatus en vraagt uw Raad bijgevolg om hem die status toe te kennen.

(ii) Verzoeker voldoet aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming

27. Krachtens artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980¹³, kan de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 van de wet van 15 december 1980 valt.

Daarbij wordt het begrip "ernstige schade" omschreven als 1° doodstraf of executie, 2° foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of 3° ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker wijst erop dat hij (door zijn specifieke situatie en door omstandigheden die hem eigen zijn) bij een terugkeer naar Somalië een risico loopt te worden vermoord of gedood.

28. Om onverklaarbare redenen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat er voor verzoeker actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Dit strookt in geen geval met de feitelijke gegevens van het asielrelaas van verzoeker, en de bevindingen weergegeven in de COI waar het Commissariaat-generaal zelf op steunt.

29. Verzoeker herhaalt hieronder de reële en ernstige dreigingen die in zijn hoofde van toepassing zijn. Verzoeker twijfelt er niet aan dat hij zou worden vermoord door zijn ex-partner of Al Shabaab indien hij zou terugkeren naar zijn thuisland. In elke geval zal hij door de overheid op essentiële vlakken zal worden gediscrimineerd, een discriminatie die bovendien mogelijke bescherming tegen voornoemde dreigingen nihil maakt.

Gezien het feit dat zijn ex-partner werkzaam is bij de niet bijster grote luchthaven van Mogadishu, en hij via het netwerk dat hij aldaar heeft uitgebouwd onverwijld op de hoogte zou worden gebracht van de aankomst van verzoekster. Omdat in hoofde van M. A. G. verzoeker nog steeds in staat is bijstanders te verzamelen om het vonnis (tegen betaling) uit te voeren, of er (onterecht) van uitgaat dat verzoeker in staat zou zijn om zijn ex-partner zelf te vermoorden, heeft verzoeker er geen twijfel over dat de geuite doodsb bedreigingen op geen enkele wijze van hun actualiteit hebben ingeboet.

Zoals het CGVS terecht zelf aanhaalt is de dreiging van Al Shabaab in Mogadishu maar al te reëel, dat "de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is", (stuk 1, p. 4 en p. 5). De aanslagen in de hoofdstad (die overigens volgens het CGVS zelf in stijgende lijn zitten; stuk 1, p. 4), zijn gefocust op een aantal specifieke doelwitten, die ervoor zorgen dat er in hoofde van verzoeker, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, een verhoogde kans op ernstige schade en verlies van leven bestaat. Daarbij kan ten eerste gewezen worden op het feit dat hij, meer dan de gemiddelde inwoner van Mogadishu, het gevaar loopt te worden betrokken in de vele aanslagen van Al Shabaab op overheidsgebouwen. Verzoeker zal bij een (gedwongen) terugkeer immers nagenoeg continu in overheidsgebouwen aanwezig zijn bij zijn zoektocht naar werk. Gezien zijn vergevorderde leeftijd, kan hij immers enkel bij de overheid een job verkrijgen. Indien verzoeker er al in zou slagen op deze manier een job als lesgever te verkrijgen, zou hij deze job enkel kunnen uitvoeren in scholair instellingen, die per

definitie eveneens overheidsgebouwen zijn en dus een verhoogde kans op aanslagen vanwege Al Shabaab inhouden.

Los van dit significant hoger risico in hoofde van verzoeker om betrokken te worden in willekeurig geweld, is tevens sprake van een zeer reële kans dat verzoeker, net zoals verschillende van zijn familieleden, zelf een gericht doelwit van Al Shabaab zou worden.

Het netwerk van Al Shabaab, dat zich uitstrekt tot de Somalische expats in de VAE, is namelijk bijzonder goed op de hoogte van de openlijk negatieve stellingnames omtrent Al Shabaab die verzoeker in het verleden heeft ingenomen. Dit geldt a fortiori voor het feit dat verzoeker werkzaam was bij een sectie van het leger dat rechtstreeks ressorteerde onder een branche van het leger van de Verenigde Staten van Amerika, wat op Al Shabaab een bijzondere graad van vijandigheid oproept.

Daarenboven moet verzoeker wijzen op de discriminatie die hij als lid van de minderheidsclan zal moeten ondergaan. Deze discriminatie, die zich uit in de onmogelijkheid om van essentiële overheidsdiensten gebruik te maken (behoudens bij betaling van afkoopsommen met geld waarover verzoeker thans allerm minst beschikt), heeft een niet te onderschatten invloed. Immers, verzoeker zal niet enkel op deze overheidsdiensten een beroep moeten doen bij de (letterlijk) broodnodige zoektocht naar een job, maar tevens bij het (gezien zijn leeftijd onvermijdelijk) beroep op de gezondheidszorg.

Het is evident dat deze discriminatie ook bijzonder nefaste gevolgen heeft op het vlak van de overheidsbescherming voor de hierboven aangehaalde bedreigingen in hoofde van verzoekster.

Deze overheidsbescherming zou in Somalië in elk geval al van een abominabel laag niveau zijn, maar het feit dat verzoeker lid is van deze minderheid, zorgt ervoor dat van enige graad van bescherming geen sprake zal zijn. De overheid is voor (arme) leden van de clan waartoe verzoeker behoort volledig apathisch.

30. Hieruit blijkt onmiskenbaar dat verzoeker wel kan aantonen dat er in zijn hoofde spreken is van een specifieke situatie en bijzondere omstandigheden die een verhoogde gegronde vrees voor ernstige schade aantonen, waardoor hij dus kennelijk wel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker kan dan ook niet instemmen met de beslissing van het Commissariaat-generaal d.d. 30 oktober 2017 tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten:

- "1. Beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, d.d. 30 januari 2020.
2. Kopie van de brief d.d. 30 januari 2020, door verzoeker ontvangen via aangetekend schrijven op 4 februari 2020, waarmee van de bestreden beslissing werd kennisgegeven.
3. Kopie van de ontvangstbevestiging van de brief van 30 januari 2020 door verzoeker ontvangen via aangetekend schrijven op 4 februari 2020, waarmee van de bestreden beslissing werd kennisgegeven.
4. Beslissing van het Bureau voor Juridische bijstand tot toekenning van kosteloze tweedelijnsbijstand.
5. Bijlage 26
6. Gehoorverslag d.d. 18 november 2019.
7. Voorafgaande vragenlijst d.d. 23 juli 2019.
8. Stukken inzake de zuster I. van verzoeker, die in Merksem verblijft;
 1. Huurovereenkomst (op naam van de echtgenoot van de zuster van verzoeker);
 2. Voorkant Belgische verblijfstitel van de zuster van verzoeker;
 3. Achterkant Belgische verblijfstitel van de zuster van verzoeker.
9. Stukken inzake huwelijk van verzoeker;
 1. Trouwcertificaat 1 ;
 2. Trouwcertificaat 2.
10. Stukken inzake vluchtelingenstatus echtgenote van verzoeker;
 1. Vluchtelingenstatus 2018;
 2. Hernieuwde vluchtelingenstatus 2019.
11. Stukken inzake verblijf kinderen in Europa;
 1. Beschikking dochter S. in Nederland van 14 februari 2020;
 2. Beschikking zoon M. in Nederland van 10 februari 2020;
 3. Zoon Ha. in Nederland.
12. Stukken inzake opleiding verzoeker;
 1. Diploma's Bachelor of Science in de Geologie van de Universiteit van Somalië;
 2. Certificaat van postgraduaat in Geothermische wetenschappen te Pisa van 15 december 1980.
13. Stukken inzake werkzaamheid bij het leger van de VAE;
 1. Gate passes voor de verschillende luchtbasissen en projecten waar verzoeker werkzaam was;
 2. Certificaten van erkentelijkheid
 3. Gate passes voor de Amerikaanse projecten alwaar verzoeker werkzaam was;
 4. Certificaat van erkentelijkheid vanwege de Amerikaanse luchtmacht.

14. *Stukken inzake winkel van verzoeker in Abu Dhabi;*
 1. *Inschrijving in het handelsregister, commerciële licentie, document van de lokale sponsor;*
 2. *Stukken inzake de rechtszaak van verzoeker tegen M. A. G.: brieven vanwege de lokale politie en het voor verzoeker positief vonnis;*
 3. *Foto's van M. A. G., o.m. met verzoeker zelf;*
 4. *Identiteitsdocument M. A. G.*
15. *Stukken inzake dood O. en F., broers van verzoeker omgebracht door Al Shabaab.*
 1. *Foto en overlijdensbericht O. op Facebook;*
 2. *Foto F. voor en na de aanslag van Al Shabaab."*

2.1.3. In een aanvullende nota van 23 juli 2020 brengt de commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 21 april 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk heeft aangebracht.

Het gaat onder meer om de verklaringen van verzoeker (CGVS-vragenlijst en DVZ-verklaring, stuk 19; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8) en alle documentatie of stukken die hij heeft neergelegd met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 16). De commissaris-generaal heeft aldus tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met verzoeker te beoordelen. In onderhavig beroep werden deze stukken samen enkele bijkomende documenten nogmaals toegevoegd aan het verzoekschrift ter ondersteuning van het beroep.

Wat de relevante feiten betreft, kan erop worden gewezen dat verzoekers uiteenzetting in het verzoekschrift wordt aanvaard en wordt bijgetreden door de Raad (verzoekschrift, p. 3-6, nrs. 9-28).

De bestreden beslissing die weliswaar terecht opmerkt dat de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief is, gaat voorbij aan de voorgaande vaststelling met betrekking tot het voorleggen van de relevante elementen ter beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Bovendien blijkt verzoeker reeds in 1979 naar Italië te zijn gereisd voor verdere studies en daarna naar de Verenigde Arabische Emiraten om te gaan werken, waar hij een zakelijk conflict door de rechtbank heeft laten beslechten. Hiervoor worden tal van documenten bijgebracht met verzoekers identiteit erop. Het is niet betwist dat verzoeker voor het uitbreken van de burgeroorlog Somalië heeft verlaten en thans nog steeds beschikt over een geldig paspoort uitgegeven door de Somalische ambassade te Abu Dhabi, zodat *in casu* geen twijfel bestaat over het bewijs van verzoekers identiteit en nationaliteit. Bijgevolg trekt de bestreden beslissing hierdoor ook ten onrechte de conclusie dat verzoekers neergelegde paspoorten en huwelijksaktes op zich niet volstaan om de ongeloofwaardigheid van zijn relaas op te heffen. Bij de verdere bespreking van de voorgelegde documenten blijkt de commissaris-generaal overigens deze inhoudelijk niet te betwisten, maar is hij van oordeel dat deze niet aantonen dat verzoeker zelf een persoonlijke vrees voor vervolging koestert.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, merkt de bestreden beslissing in eerste instantie op dat verzoeker Somalië in 1979 heeft verlaten en dat zijn vertrek niet gelinkt kan worden aan het Vluchtelingenverdrag. Dit argument is echter niet relevant om de beoordeling te maken van de actuele behoefte aan internationale bescherming ten opzichte van Somalië. Bovendien kan niet worden ontkend dat de situatie ondertussen is gewijzigd, wat verzoeker ook als reden heeft aangevoerd waarom hij een terugkeer naar Mogadishu niet mogelijk acht.

De motivering in de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omwille van de algemene situatie en de problemen die verzoekers familieleden hebben met Al Shabaab, en dan met name dat die als eerste redenen worden aangebracht door verzoeker, kan niet worden gevolgd. Verzoeker had van bij aanvang van de procedure ook al andere, meer persoonlijke problemen bij een terugkeer naar Somalië opgegeven (CGVS-vragenlijst, stuk 19, p. 1). Bijkomend merkt de Raad op dat de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker in rekening moeten worden gebracht, waartoe factoren behoren zoals zijn achtergrond, zijn relevante familieleden en zijn leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van deze situatie en omstandigheden, de daden waaraan hij blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging overeenkomen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekers echtgenote de vluchtelingenstatus heeft bekomen in Italië (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 16, nr. 14; verzoekschrift, stuk 10). Bovendien stelt de Raad niet alleen vast, zoals de bestreden beslissing, dat verzoekers familie en verwanten in Europa een verblijfsvergunning hebben, maar ook, wat de bestreden beslissing niet opmerkt, dat zij deze een verblijfsvergunning hebben omwille van een behoefte aan internationale bescherming (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 16, nr. 14; verzoekschrift, stuk 11).

Wat het probleem betreft inzake M.A.G. die verzoeker naar het leven zou staan, kan de commissaris-generaal niet worden gevolgd dat verzoeker deze bedreiging niet concreet heeft gemaakt. De commissaris-generaal betwist de feiten niet, integendeel, de verklaringen van verzoeker en de in dit verband voorgelegde stukken worden aanvaard als bewijs. Het staat aldus vast dat verzoeker een conflict had met M.A.G. en dit gerechtelijk heeft moeten laten beslechten door de officiële instanties in Abu Dhabi. De Raad herhaalt dat hij verzoekers feitelijke uiteenzetting hierover aanvaardt en bijtreedt (verzoekschrift, p. 3-6, nrs. 9-28). Uit de algemene situatie in Mogadishu, zoals deze wordt beschreven in UNHCR's *"Position on Returns to Southern and Central Somalia"* van januari 2014 en de update van mei 2016 blijkt dat clanconflicten, gelet op de algemeen volatiele veiligheidssituatie, een destabiliserende rol spelen en leiden tot geweld. Ook in de COI Focus van 21 april 2020 wordt vermeld dat de secretaris-generaal van de VN stelt dat veiligheidssituatie in februari 2020 volatiel blijft. De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt waarom zijn rivaal hem ook vandaag nog zou willen vermoorden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze behoort tot de Abgal, een van de twee grote en machtige subclans van de Hawiye, die Mogadishu domineren, waarvan wordt erkend dat dit zijn rivaal enigszins bescherming kan bieden tegen gewelddadige misdrijven, maar ook steun biedt voor verzoekers vrees. Verzoeker legt nog uit dat zijn rivaal bang zou zijn van hem en dat zijn rivaal denkt dat verzoeker mensen tegen hem zal gebruiken, wat zijn rivaal zal willen voorkomen. Verzoeker vertelt verder dat hij geen mensen tegen zijn rivaal zou gebruiken, maar zijn rivaal redeneert dat hij verzoeker moet vermoorden of anders zelf zal worden vermoord. Verzoekers vrees dat hij gemakkelijk kan bedreigd worden in Mogadishu strookt eveneens met verzoekers relaas dat hij als lid van een minderheidsclan niet zal kunnen rekenen op bescherming tegen gewelddaden die uitgaan van (de clan van) zijn rivaal (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 20). In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoekers verklaring dat hij in 2013 in Hargeisa was gedurende dertien dagen, om zijn zieke zus te bezoeken in het ziekenhuis waar zij is overleden (DVZ-verklaring, stuk 19, p. 5; Persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 7), niet betekent dat verzoeker ook kan terugkeren naar Mogadishu. Het feit dat verzoeker sinds hij zijn nieuwe paspoort heeft, uitgegeven op 1 november 2015, niet naar Somalië is teruggekeerd, is hiervoor een aanwijzing die in de bestreden beslissing ontbreekt.

Over de toelichting in het verzoekschrift over de ondergane discriminatie in Somalië merkt de Raad op dat verzoekers voorgehouden ondergane discriminatie zich veertig jaar geleden voordeed en dat hoewel het behoren tot een minderheidsclan een reden kan zijn voor vervolging, dit nog niet aantoonst dat de hiermee gepaard gaande discriminatie op zich voldoende zwaarwichtig is om te besluiten tot het bestaan van vervolging in hoofde van verzoeker. Gelet op verzoekers profiel en achtergrond wordt dit alvast niet geloofwaardig geacht. Verzoeker rekent zichzelf immers tot de kringen van de *"elite-Somaliërs"*, die hebben gestudeerd aan de universiteit en die elkaar kennen en ontmoeten wanneer zij samen in Abu Dhabi wonen. Verzoeker legt uit dat Dr. S. bijvoorbeeld die thans in de Verenigde Staten van Amerika woont, verzoeker, zijn rivaal en nog een mede-investeerder kende. Hij bracht verzoeker op de hoogte van de bedreiging bij een terugkeer naar Mogadishu (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 21). De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat verzoekers voorgehouden vrees voor discriminatie louter omwille van het behoren tot een minderheidsclan geen nood aan internationale bescherming aantoonst.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoekers vrees voor Al Shabaab omdat hij geen zakat wil betalen en Al Shabaab niet wil steunen wordt ondergraven door het feit dat verzoeker zijn familie vanuit Abu Dhabi hielp met de betaling van zakat (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 22).

Niettemin heeft verzoeker redenen om te vrezen dat hij een doelwit wordt van Al Shabaab, omdat hij openlijk negatief was ten opzichte van deze terreurorganisatie (*Ibid.*, p. 22) en omdat hij gedurende een jarenlange periode werkzaam was voor het leger van de Verenigde Arabische Emiraten dat opdrachten uitvoerde voor de Amerikaanse luchtmacht (*Ibid.*, p. 25; Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 16, nrs. 16-19; verzoekschrift, stuk 13). Deze feiten worden niet betwist in de bestreden beslissing en worden evenmin meegenomen in de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. Op basis van de beschikbare landeninformatie van Cedoca over Al Shabaab die wordt vermeld in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van de commissaris-generaal, acht de Raad verzoekers vrees voor Al Shabaab gegrond om te worden geïntimideerd of vermoord omwille van zijn profiel en werkzaamheden, dit op initiatief van Al Shabaab zelf of van verzoekers rivaal.

In casu blijkt aldus dat verzoeker, die geen politiek profiel had en geen problemen kende met de Somalische autoriteiten toen hij destijds in 1979 uit Somalië vertrok en om andere, persoonlijke migratieredenen naar Italië, Abu Dhabi en Nederland is gereisd, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft aanbracht. De Raad wijst enerzijds op de huidige veiligheidssituatie in Somalië en Mogadishu en anderzijds op verzoekers specifiek profiel, zijnde een Somaliër, behorend tot een minderheidsclan, die jarenlang in het buitenland verbleef, waar hij verwikkeld is geraakt in een zakelijk conflict met een lid van de Abgal-clan. Verzoeker heeft een netwerk dat hem zichtbaar maakt, ook voor Al Shabaab. Omwille van jarenlange werkervaringen in het buitenland die gelinkt kunnen worden aan de Amerikaanse luchtmacht kan hem een bepaalde politieke overtuiging worden toegeschreven. Daarenboven blijkt verzoekers echtgenote erkend te zijn als vluchteling in Italië, en hebben vele van verzoekers verwanten en familie in Europa een verblijfsvergunning omwille van een behoefte aan internationale bescherming. Tot slot blijkt *in casu* niet dat verzoeker zal kunnen rekenen op bescherming tegen gewelddaden die uitgaan van (de clan van) zijn rivaal of Al Shabaab.

Alle elementen die hierboven werden uiteengezet in acht genomen, kan in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEDEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEDEM

S. VAN CAMP